

opusdei.org

Uždekime šviesą ten, kur dar tvyro tamsa

Jo ekscelencijos vysk. Dariaus
Trijonio pamokslas, pasakytas
š. m. birželio 22 d. Vilniaus
arkikatedros bazilikoje, Opus
Dei steigėjo liturginės šventės
proga.

2022-06-28

„Šis laikas yra ne tik permainų, bet ir epochų kaitos metas“, - savo kalboje Romos kurijos darbuotojams sakė popiežius Pranciškus (2019 m.). Iš tikrųjų šiandien mes esame liudininkai to, kaip greitai keičiasi

mūsų pasaulis ir religijos vaidmuo visuomenėje. Tai gali mus kažkiek gąsdinti ir trikdyti. Bet Dievas tokiu būdu nuolat kviečia savo Bažnyčia atsinaujinimui.

„Mokytojai, mes kiaurą naktį vargę nieko nesugavome (Lk 5, 5)“, - girdėjome Evangelijoje, kaip pavargę ir nusivylę Galilėjos žvejai kalbėjo keliaujančiam pamokslininkui, kurią tą rytą sutiko ant kranto. Daugelis krikščionių įvairiose Vakarų pasaulio šalyse šiandien jaučiasi panašiai. Bažnyčios, vienuolynai ir seminarijos tuštėja, dešimtys tūkstančių žmonių palieka Bažnyčią. Dėl netolimos praeities šešėlių Bažnyčia praranda pasitikėjimą. Krikščionių tarpe pasitaiko nesutarimų net dėl tokių dalykų, dėl kurių praeityje net nebuvo drįstama pagalvoti.

Tačiau girdime, jog Jėzus pirmųjų mokinių pašaukimui pasirenka tą akimirką būtent tada, kai jo

būsimieji mokiniai yra pavargę ir nusivylę. Naktį nemiegoję žvejai nebuvo nusiteikę klausytis skelbimo apie ateinančią Karalystę. Bet kas atrodė iš pirmo žvilgsnio keista, vėliau pasirodė, jog tai tapo vaisingos Bažnyčios misijos pradžia. Viską pakeitė ryžtingi Jėzaus žodžiai: „Irkis į gilumą ir išmeskite tinklus valksmui“ (Lk 5, 4b). Raginimas, kuris kviečia bandyti dar kartą. Net ir nuovargio ar nusivylimo akimirką mes turime bandyti dar kartą. Bandyti iš naujo nereiškia, jog turime vėl kartoti tas pačias senas klaidas. Tai kvietimas iš naujo išgirsti Jėzaus padrąsinantį žodį ir kūrybiškai ieškoti naujų kelių Dievo Žodžiui.

Šv. Chosemarija taip pat patyrė daug išbandymų ir nusivylimų savo gyvenime, tačiau jis suprato, jog gyvenimą galima padaryti prasmingesnį, jei būsime atviri Dievo balsui. Todėl Madridą jis vadino savo „Damasku“; vieta, kur gavo aiškų

suvokimą apie savo pašaukimą ir misiją įkurti Opus Dei. Jis suprato, jog šventumą, į kurį jį kvietė Dievas, reikia atrasti savo kasdieniame gyvenime, mylint pasaulį. O darbas, kurį mes atliekame su atsidavimu, gali tapti mūsų susitikimo su Dievu vieta.

Aiškus to pavyzdys pateikiamas homilijos „Aistringai mylėti pasaulį“ („Amar al mundo apasionadamente“), pasakytos 1967 m. spalio 8 d. Navaros universitete: „Tikėjimas, galiausiai, mano brangiausios dukterys ir sūnūs, yra skirtas tam, kad parodytume pasauliui, jog visa tai yra ne ceremonijos ir žodžiai, o dieviška tikrovė, pateikdami žmonėms kaip liudijimą įprasto gyvenimo, pašventinto Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios ir Mergelės Marijos vardu.“

Šie žodžiai ypač aktualūs šiandien. Popiežius Pranciškus kviečia mus

žvelgti į savo miestus
kontempliatyviu žvilgsniu, tikėjimo
žvilgsniu, kuris mato Dievą,
gyvenantį jų namuose, gatvėse ir
aikštėse. Mūsų gyvenimo
pašaukimas yra mylėti vietą ir laiką,
kuriuos mums Dievas dovanojo ir
stengtis kuo labiau tai padaryti Dievo
susitikimo su žmogumi vieta. Esame
kviečiami suprasti ir mylėti savo
pasaulį su kūrybiniu optimizmu.

Šv. Chosemarija įspėjo mus dėl
„tuščių ir vaikiškų svajonių“ ir
„mistinio troškimo“, nesistengti save
parodyti dvasingumo superherojais,
o parodyti, kokie esame iš tikrųjų.
(plg. *Dievo bičiuliai*, nr. 8). Kitoje
vietoje Opus Dei steigėjas minėjo, jog
parodydami save tokius, kokie
esame, kaip paprasti piliečiai -
kiekvienas prisiimdami savo
šeimyninę, profesinę, socialinę ir
politinę atsakomybę – kuriame Dievo
karalystę. Toks veikimo būdas nėra
strategija ar taktika. Priešingai: tai

natūralumas, nuoširdumas; tai mūsų gyvenimo ir pašaukimo tiesos parodymas.

Šiandien Bažnyčiai reikia tikrų ir nesumeluotų krikščionių, kurių darbai atspindėtų jų žodžius. Tokių krikščionių labai reikia mūsų laikais. Tokių labai reikia dvasininkų, kurie ne tik gražiai kalbėtų apie Kristų, bet ir gyventų Kristumi.

Natūralu, jog kiekvienas turime savo ribotumą, kuriuos turime nuolat pripažinti sau patiems. Tada dar labiau suvokiame kiek mums reikia Dievo pagalbos ir malonės, kad galėtume būti autentiški Kristaus mokiniai. Mūsų, kaip krikščionių, pagrindinė užduotis yra liudyti Kristų. O tai padaryti galime tik tada, jei iš tikrųjų savo gyvenime sutikome gyvąjį Kristų, kuris mus maitina Eucharistija. Tada galime ir kitiems kalbėti apie Kristų. Kažkada popiežius Pranciškus minėjo, jog

krikščionybė nėra idėjų mokykla ar gražių šventyklų bei puikaus meno kolekcija; tai yra gyvi žmonės, kurie seka Jėzų ir kiekvieną dieną liudija apie jį. Todėl jis klausia kiekvieno iš mūsų: „Ar aš esu tas krikščionis, kuris liudija Jėzų?“

O baigiant noriu pailustruoti savo žodžius pasakojimu:

Viename mieste gyveno asketas, garsėjęs dideliu pamaldumu. Kiekvieną dieną jis praleisdavo daug laiko skaitydamas Šv. Raštą, melddamasis ir medituodamas. Kartą sužinojo, kad į tą miestą atkeliavo kitas žymus žmogus, taip pat garsėjantis savo šventumu ir išmintimi. Jam buvo įdomu su juo susitikti. Todėl visų pirma jis nupėdino į bažnyčią, tačiau jo ten nesurado. Nukeliavo į netoliese esančio vienuolyno koplytėlę, bet jis ten taip pat kol kas dar neapsilankė. Galų gale, grįždamas namo, eidamas

pro turgų, pamatė, jog daugybė žmonių klausėsi įdėmiai apspitę vieną vyriškį. Pasirodo, ten buvo tas, kurio jis ieškojo. Turguje. Kai priėjo jo eilė jį paklausti, jis jam sako:

„Atėjau pas jūsų ieškoti patarimo, kaip galima dar labiau tarnauti Dievui“. Šventasis vyras jam atsakė: „Savo kambaryje lengva būti išmintingam ir pamaldžiam. Tačiau reikia išeiti į gatvę ir ten išlikti šventu savo žodžiu ir pavyzdžiu“.

Taigi, brangieji toks uždavinys mums visiems. Lengva yra užsidaryti už savo šventovių sienų ir pamokslauti. Tačiau svarbu yra mums visiems ir kartu kiekvienam pagal savo kasdienio gyvenimo pareigas išlikti brandžiais ir Dievą mylinčiais žmonėmis. Tai nereiškia, jog turime palikti vienuolynus ar bažnyčias. Ne, nes būtent ten, Dievo namuose pasisėmę dvasios jėgos prie Viešpaties altoriaus, vėliau kaip brandūs krikščionys gyvenimo

kasdienybėje padėdami vieni kitiems
savo malda ir geru pavyzdžiu,
uždekime šviesą ten, kur dar tvyro
tamsa. Tad noriu palinkėti mums
visiems drąsos, pasitikėjimo ir
stiprybės šioje kelionėje. Amen.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/uzdekime-sviesa-ten-kur-
dar-tvyro-tamsa/](https://opusdei.org/lt-lt/article/uzdekime-sviesa-ten-kur-dar-tvyro-tamsa/) (2025-03-25)